

РЕШЕНИЕ

№ 7896

гр. София, 26.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 17.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **11640** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 268, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба от "ТАЙРЕКО" ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за връчване на книжа и съобщения [населено място], [улица], ет. 4, офис 1, чрез управителите Р. К. и Г. И., ел.поща [\[електронна поща\]](#) срещу решение № 139/15.10.2025 г. на ТД на НАП-В. Т., с което е потвърдено Разпореждане за разпределение изх. № С250015-125-0325517/29.09.2025 г. по изп.д. №[ЕИК]/2019 г. по описа на ТД на НАП-В. Т., офис П. при същата дирекция, с което е извършено разпределение на сума в размер на 75 000 лева по ИД №[ЕИК]/2019 г. по плащане, постъпило на 26.09.2025 г., в частта, с която е извършено разпределение на сумата от 13 147.46 лв. лв. за погасяване на лихви по изпълнителното дело, вместо за главница на публично задължение.

Жалбоподателят твърди, че при извършеното разпределение не е спазен реда за погасяване на задълженията на основание чл. 219 от ДОПК, както и че е нарушена разпоредбата на чл. 169, ал. 8 от ДОПК. В случая административният орган е допуснал смесване на две свързани и допълващи, но въпреки това различни правни норми - последователност при погасяване, съгласно чл. 169 от ДОПК, озаглавен "Погасяване на публичните вземания" и конкуренцията между разнородните публични вземания по чл. 219 от ДОПК. Първият установява реда за погасяване на публичните вземания в зависимост от това дали те са главни или акцесорни (вземанията за разноски и лихви), а вторият по чл. 219 ДОПК урежда поредността на погасяване само на главните вземания, когато те са разнородни, т. е. когато пораждащият ги фактически състав е различен, почиващ на различни нормативни актове.

По тези съображения моли съдът да отмени обжалваното решение и преписката да се върне на

публичния изпълнител за извършване на разпределение на сумите съгласно предвидения в ДОПК ред.Претендира присъждане на направените съдебни разноски.

Ответната страна – директор на ТД на НАП [населено място], чрез процесуалния си представител юр.к.Й., изразява становище за неоснователност на жалбата,като моли да бъде потвърдено оспореното решение на директора на ТД на НАП - В. Т.,по съображенията, изложени в него.Претендира юрисконсултско възнаграждение възражава за прекомерност на адвокатско възнаграждение.

Административен съд - [населено място], след анализ на доказателствата, приети по делото без оспорване и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане изх. №С250015-125-0325517/29.09.2025 г. по на публичен изпълнител при ТД на НАП В. Т. е извършено разпределение на постъпили на 26.09.2025г. суми по изпълнително дело №190721484/2019г.,образувано срещу дружеството. Постъпилото плащане от 75 000 лева лв. от дружеството е разпределено по следния начин за задължения:ДОО,данък върху добавената стойност от сделки в страната,данък върху добавената стойност от сделки в страната,данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения,здравно осигуряване,универсален пенсионен фонд,данък върху недвижими имоти.Общата стойност на разпределените от публичния изпълнител суми за погасяване на дължимите главници възлиза в размер на 61852,54 лева,а за дължимите към главниците лихви – общо в размер на 13147, 46 лева (сумарно главници и лихви – 75000,00 лева).

Разпореждането е връчено на дружеството жалбоподател, което го е оспорило пред директора на ТД на НАП – В. Т. с жалба с вх.№Ж-15-33/07.10.2025г. в деловодството на ответника.С Решение №139/15.10.2025г.по жалба срещу действия на публичен изпълнител директорът на ТД на НАП – В. Т. е оставил без уважение жалбата и е потвърдил разпореждането.Решението е връчено на 21.10.2025г.,а жалбата до съда е депозирана на 27. 10.2025г.

От ответника са представени като доказателства документите, съдържащи се в административната преписка.

Страните не спорят относно това, че разпределението на сумата посочена по горе е извършено от ПИ в рамките на производство по принудително изпълнение на публични задължения.Безспорно се установява от приложените справки от ответника,че действително част от постъпилата сума в размер на 13147, 46 лв. е разпределена за погасяване на задължения за лихви./л.32-38/

При така установената фактическа обстановка, Административен съд София – град, достигна до следните правни изводи:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, при спазване на принципа за задължително оспорване на действията на публичния изпълнител по административен ред съгласно чл. 266, ал. 1 ДОПК, в законоустановения срок. Горното налага извода за нейната допустимост.

Съгласно чл. 268, ал. 1 от ДОПК в случаите по чл. 267, ал. 2, т. 2, 4, 5 и 6 длъжникът или вискателят може да обжалва решението пред административния съд по местонахождението на компетентната териториална дирекция в 7-дневен срок от съобщението.Въз основа на граматическото и систематичното тълкуване на горепосочените разпоредби се обосновава изводът, че предмет на съдебен контрол на настоящото производство са разпореждането на публичния изпълнител и потвърждаващото го решение на директора на ТД на НАП. Следователно, съдът съобразно задължението си за пълна служебна проверка на

законосъобразността на оспорвания акт по чл. 168 от АПК вр. § 2 от ДР на ДОПК, извършва преценка дали при издаването на двата административни акта са спазени всички изисквания за законосъобразност - наличието на компетентност на органа; спазване на материалните и процесуалните правила при издаването им; изискването за писмена форма и съобразяване с целта на закона.

Процесното решение е издадено от оправомощен за това орган в пределите на неговата компетентност, а именно - от териториалния директор на ТД на НАП - [населено място].

Решението е издадено в писмена форма и в рамките на установения в чл. 267, ал. 2 от ДОПК 14-дневен срок от получаване на жалбата, като в него са изложени подробни съображения, основани на приетите за установени факти, мотивирали териториалния директор на ТД на НАП – [населено място] да потвърди обжалвания пред него акт.Самото разпореждане също е издадено от оправомощен за това орган, на основание от ДОПК и в рамките на неговата компетентност. При извършената проверка съдът установи, че започването, провеждането и приключването на процедурата по издаването на оспорения акт са извършени в съответствие с приложимите в случая разпоредби на ДОПК, като в хода ѝ не са били допуснати съществени нарушения на административно-производствени правила.

Съдът намира, че обжалваното решение и потвърденото с него разпореждане са постановени в нарушение на материалния закон, предвид следното:

Спорът е правен и касае реда за погасяване на публичните вземания. От една страна, в сезиращата жалба се поддържа тезата, че в нарушение правилото на чл. 169, ал. 8 от ДОПК публичният изпълнител е разпределил сума за погасяване на лихви, въпреки че към момента на разпределението дружеството е имало непогасени главници по публични задължения.В решението си директора на ТД-НАП В-Т. е изложил аргументи, че в конкретния случай сумите са разпределени в съответствие с правилото на чл. 219, ал. 1, т. 1 от ДОПК – съразмерно, спрямо общия размер на задължението в съответните подгрупи, формирани от главници и акцесорните вземания за лихви.

Съгласно нормата на чл. 169, ал. 8 от ДОПК след образуване на изпълнителното дело ал. 3, За, 3б, 4, 5 и 6 от същия текст не се прилагат, като публичните вземания се погасяват в следната последователност: разноски, главница, лихви.

Разпоредбата на чл. 219, ал. 1 ДОПК предвижда, че когато производството е за събиране на разнородни публични вземания и имуществото на длъжника не е достатъчно за тяхното погасяване независимо от прилаганите способи или от реда, по който се събират тези вземания, постъпленията до изчерпването им се разпределят по следния ред: 1) за данъчните и митническите задължения и задълженията за задължителни осигурителни вноски - съразмерно; 2) за други публични задължения, които постъпват направо в държавния и/или местния бюджет - съразмерно; 3) за други публични вземания - съразмерно.

В конкретния случай предмет на разпределение на постъпилите суми по изпълнителното дело, образувано против жалбоподателя, са задължения от първата група – за данъчни задължения и такива за задължителни осигурителни вноски, данъци и др. Нормата на чл. 219, ал. 1, т. 1 от ДОПК предвижда, че горепосочените задължения се погасяват съразмерно.

Двете разпоредби - чл. 169, ал. 8 от ДОПК и чл. 219, ал. 1 ДОПК не са в конкуренция и приложението на едната, не изключва приложението на другата.Следва да се направи разграничение между смисъла, вложен от законодателя в нормите на чл. 169 и в чл. 219 от ДОПК. Първата норма урежда реда за погасяване на публичните вземания в зависимост от това дали те са главни или акцесорни (вземания за разноски и лихви).От друга страна, разпоредбата на чл. 219

от ДОПК регламентира поредността на погасяване на главните вземания, когато те са разнородни, т. е. когато правопораждащият ги фактически състав е различен, почиващ на различни нормативни актове.

В този смисъл съдът намира, че правилното процедиране при разпределението в конкретния случай предполага, на основание чл. 169, ал. 8 от ДОПК, първо да се вземат предвид за погасяване изчислените по съразмерност главници по задълженията за (ДОО, ДДС, УПФ и ЗО и др.), като след това, ако остане неразпределена сума след погасяване на всички главници, да се погасяват по съразмерност лихвите върху публичните вземания, които се погасяват последни съгласно правилото на чл. 169, ал. 8 от ДОПК. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС, обективирана в решение № 1338 от 30.01.2018 г. по адм. д. № 6190/2017 г., в което се приема изрично, че разнородността на публичните вземания е ирелевантна за поредността на погасяване по чл. 169, ал. 1 от ДОПК. В същото е прието още, че нормата на чл. 169, ал. 6 от ДОПК надхвърля по своето съдържание ограничението на препращането към ал. 5 от същата разпоредба. Тази разпоредба изрично предвижда, че към погасяване на лихви се пристъпва след погасяване на всички главници на задълженията. Тя не е ограничена при своето приложение в рамките на дадена група по чл. 219, ал. 1, т. 1 - т. 3 от ДОПК, както неправилно е приел административният орган, а още по-малко в рамките на т. нар. подгрупи. Напротив, при извършването на разпределение от публичния изпълнител към погасяване на задълженията за лихви следва да се пристъпва едва след пълното погасяване на вземанията за главници, ако такива са налице, във всички хипотези по чл. 219, ал. 1, т. 1 - т. 3 от ДОПК.

Съдът приема за основателно оплакването в жалбата, че с това неправомерно разпределение на сумата от 13147,46 лв. за лихви се увеличава основата, върху която ще продължат да се начисляват лихви, т. е. увеличава се лихвоносната част на задължението, което утежнява правната сфера на длъжника.

В обобщение, публичният изпълнител е следвало да разпредели и тази сума от 13147, 46 лв. от постъпилото плащане от 75000лв., като погаси наличен остатък на главница по ДОО,ЗДДС,УПФ и др. при спазване поредността в чл. 219 от ДОПК, а едва след това да пристъпи към погасяване на начислените лихви. Като не е сторил това, ПИ е издал разпореждане, противоречащо на материалния закон и неговата цел.

По изложените мотиви, решението на директора на ТД на НАП – В. Т. и потвърденото с него разпореждане следва да се отмени, като преписката се изпрати по компетентност на публичния изпълнител за предприемане на съответните действия съгласно дадените в настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

Относно разноските:

С оглед изхода на делото на жалбоподателят се дължат разноски. Съгласно [чл. 78, ал. 5 ГПК](#), ако заплатеното от страната възнаграждение за един адвокат е прекомерно спрямо действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да намали възнаграждението до минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата. При направено възражение за прекомерност на основание [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#) за заплатеното реално възнаграждение от страната на нейния процесуален представител, съдът следва да изхожда отново от посочените критерии, за да определи дали заплатеното възнаграждение за представителство от адвокат пред съда, съответства на данните за осъществена защита от адвокат по делото. Правната и фактическа сложност на делото се преценява като се отчетат предмета на делото, въведените възражения, наличието на типични спорове, отнасяни до съд, трайната и задължителна практика по правните въпроси, въведени в процеса. С изискването заплатеното адвокатско възнаграждение да е “съобразно действителната

фактическа и правна сложност на делото” преценката се концентрира върху характеристиките на защитата, възложена по конкретното дело.С изискването да е “прекомерно” законът допуска уговореният паричен еквивалент да не съответства на пазара,при който адвокатите уговорят възнаграждения за дела с подобна фактическа и правна сложност, и отчита, че от страната не може да се изисква да познава в детайли този специализиран и квалифициран пазар,нито да се очаква да възложи защитата на адвоката, оценяващ най-ниско труда си.В случай, че съдът установи, че възнаграждението е уговорено в съществено отклонение, наложено от този пазар,съдът следва да намали отговорността на страната,предизвикала спора до обичайния и разумен размер.С оглед указанията на Решението от 25.01.2024г. на СЕС по дело С-438/22 всеки национален съд е длъжен да не прилага ограничението по [чл. 78, ал. 5 от ГПК](#) in fine, но само след и ако установи, че трудът на адвоката е бил съществено надценен/така определение № 2995 от 13.06.2024г. на ВКС по к.ч.гр.д. № 991/2024г./Съгласно даденото задължително тълкуване с решение на СЕС по дело С-438/22, определените с Наредба №1/09.01.2004 г. минимални размери на адвокатските възнаграждение не обвързват съда.Предвид на това възнаграждението следва да бъде определено според предвидените в ГПК обективни критерии: фактическа и правна сложност на делото, защитаваания материален интерес, обем на извършената от адвоката работа.По делото е проведено едно съдебно заседание,без участие на процесуалният представител на жалбоподателя,като няма данни жалбата до съдът да е изготвена от адвокат.При съобразяване на предмета на производството,вида и количеството на действително извършената от адвоката работа и ниската фактическа и правна сложност на делото, се налага извод, че заявителят не обосновава наличието на предпоставки за присъждане на адвокатско възнаграждение размер от 1200 лева. Релевираното възражение за прекомерност е основателно,поради което жалбоподателят следва да бъдат присъдени разноски за адвокатско възнаграждение за сумата на 500 лева или 255,64евро.При този изход на делото в полза на жалбоподателя следва да се присъдят направените по делото разноски за държавна такса 50 лв. и адвокатско възнаграждение, общо в размер на 550,00 лв.

Водим от горното и на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК, съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №139/15.10.2025 г. на директора на ТД на НАП-В. Т. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С250015-125-0325517/29.09.2025г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – В. Т.,в обжалваната част,относно сумата от 13147,46лв., разпределена от ПИ с цитираното разпореждане за погасяване на дължими лихви.

ИЗПРАЩА преписката по компетентност на публичния изпълнител при ТД на НАП – В. Т. за предприемане на действия съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Териториална дирекция на Национална агенция за приходите – [населено място] да заплати на “ТАЙРЕКО” ООД, ЕИК[ЕИК],чрез управителите Р. К. и Г. И.,разноски по делото в размер на 280,77 (двеста и осемдесет евро и седемдесет и седем цента) евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 268, ал. 2 от ДОПК.

съдия: